

СТИВЪН КИНГ РАЖДАНЕ ВКЪЩИ

Превод от английски: Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

Като се има предвид, че това трябва да беше крайт на света, Мади Пейс реши, че се справя много добре. Страхотно се справя. Всъщност тя си помисли, че се справя с Края на Всичко, по-добре от всеки друг на земята. И беше сто процента сигурна, че се справя много по-добре от всяка друга бременна жена на земята.

Справя се.

Не кой да е, ами Мади Пейс.

Мади Пейс, дето понякога не можеше да спи, ако след посещение на Преподобния Джонсън, откриеше една-единствена пращинка под масата в дневната. Мади Пейс, която като Мади Съливан, направо подлудяваше годеника си Джак, когато застинеше над менюто и по половин час обсъждаше какво да е предястието.

— Мади, защо просто не хвърлиш ези-тура? — беше я попитал той, след като тя бе успяла да стесни избора си до две неща: задушено телешко и агнешки котлети, но оттам нататък не можеше да вземе решение. — Вече изпих пет бутилки от тази проклета немска бира и ако не вземеш решение колкото е възможно по-скоро, под масата ще има един пиян рибар, още преди да сме хапнали нещо, за да притиснем бирата!

Така че тя се усмихна нервно, поръча задушеното телешко и през по-голямата част от пътуването към къщи се чудеше дали котлетчетата нямаше да са по-вкусни и, въпреки че бяха по-скъпи, сигурно си струваха парите.

Тя обаче нямаше колебание как да подходи към предложението за женитба, което Джак ѝ направи; прие го — както и Джак — бързо и с огромно облекчение. След смъртта на баща си, Мади, заедно с майка си, бе водила безцелен, някак мъгляв живот на остров Литъл Тол, недалече от брега на Мейн. „Ако ме няма мене, да им казвам къде да клекнат и да сложат рамо под колелото — обичаше да казва Джордж Съливан на няколко чапки сред приятелите си в кръчмата на Фъджи или в задната стаичка на бръснарницата на Праут — не ги знам какво ще правят тези женоря.“

По времето, когато баща ѝ умря от масивен инфаркт, Мади беше на деветнадесет години и вечер, през седмицата, въртеше градската библиотека срещу заплата от 41,50 долара на седмица. Майка ѝ въртеше къщата — или, по-точно, правеше го, когато Джордж ѝ

напомнеше (понякога с един тупаник по ухото), че тя има къща, която има нужда от въртене.

Когато пристигна вестта за смъртта му, двете жени се бяха спогледали тихи, паникьосани и слисани; два чифта очи, които задаваха един и същи въпрос: *Какво ще правим сега?*

Нито едната, нито другата знаеше, но и двете усещаха — и го усещаха съвсем ясно, — че той беше прав в преценката си — те и двете имаха нужда от него. Те бяха просто жени и имаха нужда той да им казва не само какво да правят, но и как да го правят. Те не говореха за това, защото изпитваха неудобство, но така си беше — те нямаха ни най-малка представа какво ще последва и мисълта, че са затворнички на ограниченото мислене и очаквания на Джордж Съливан, въобще не им беше минавала през главите. Те не бяха глупави жени, нито едната, нито другата, но бяха островни жени.

Парите не бяха проблем; Джордж бе вярвал страстно в застраховките и когато падна мъртъв по време на доиграванията в турнира за Купата по боулинг в Биг Тен в Мачиъс, жена му получи повече от сто хиляди долара. А животът на острова е евтин, ако човек си има къща и си обработва градината и знае как да си консервира зеленчуците, когато дойде есента. Целият проблем беше в това, че нямаше върху какво да се фокусират. Проблемът беше в това, че изведнъж бе изпаднал центърът от живота им, когато Джордж се бе строполил по очи във фланелката си за боулинг с надпис „Айлънд Амоко“, точно зад фал линията на деветнадесета пътека (и проклет да е, ако не беше отбелязал точката, от която се нуждаеше отбора му, за да победи). Със смъртта на Джордж техният живот доби някаква зловеща размазаност.

„Сякаш съм се изгубила в гъста мъгла — мислеше си понякога Мадри. — Само дете вместо да търся път, или къща, или село, или просто някакъв знак, като онзи ударен от гръмотевица бор на носа, аз търся колелото. И ако го намеря някога, ще мога да си кажа да клекна и да дам едно рамо.“

Накрая тя намери колелото: оказа се, че това е Джак Пейс. Някои казват, че жените се омъжвали за бащите си, а мъжете за майките си и докато това е твърде широко схващане и не може винаги да е вярно, в случая с Мадри беше вярно до много голяма степен. Хората гледаха на

баща ѝ със страхопочитание и възхищение — „Не си играй с Джордж Съливан, драги — казваха те. — Той ще ти размаже носа по лицето, ако го погледнеш накриво.“

В къщи беше същото. Той ги потискаше, понякога дори физически, но той знаеше какво иска и за какво да работи, като микробуса „Форд“, бензиновия трион или онези осем декара, които обграждаха мястото им на юг, земята на Поп Кук. Джордж Съливан бе известен с това, че говореше за Поп Кук като за „онова дърто копеле с вонливите мишници“, но миризмата на стареца не променяше факта, че на тези два декара имаше останали още доста здрави дървета. Поп не знаеше това, защото се бе преместил да живее отвъд провлака през 1987, когато артритът му го притисна здраво а Джордж даде да се разбере по целия остров, че това, дето старото копеле не го знае, не влиза на никого в работата, и освен това, ако някой хвърли светлина в мрака на незнанието на Поп, ще бъде направен на парчета. Никой не го направи и накрая Съливан получи земята, заедно с дърветата. Естествено хубавите дървета бяха отсечени за три години, но Джордж каза, че от това хич не му дреме на манерката, че в края на краищата земята винаги си носи парите. Така каза Джордж и те му повярваха, вярваха в него и работиха и тримата. Той каза: „Трябва да си сложите рамото под това колело и да го бутнете, мамка му, и трябва силно да бутате, защото не ще да се помръдне лесно.“ Така и направиха.

По онова време майката на Мади държеше сергия за зеленчуци на пътя от Ийст Хед и все се намираха туристи, които да купят зеленчуците, произведени от нея (които, разбира се, бяха зеленчуците, дето Джордж ѝ бе казал да отглежда) и въпреки че не бяха точно това, което майка ѝ наричаше „семејство Готрок“, оправяха се някак. Дори през годините, когато уловът на раци беше лош и се налагаше да си свиват финансите още повече, за да могат да продължат да изплащат заема си към банката, за закупуването на осемте декара от Поп Кук, пак се оправиха.

Като човек Джак Пейс беше може би по-мек от Джордж Съливан, но дори да беше така, не го показваше. Мади подозираше, че той може някога да прибегне до това, дето му викаха домашно превъзпитание — извиване на ръце, когато вечерята е студена, някоя плесница или направо бой с пръчка, когато „цветът е паднал от розата“, тъй да се каже. Дори ѝ се струваше, че една част от нея някак

очаква това. В женските списания пишеше, че браковете, в които съпрузите управляват гнездото, са отживелица и че мъж, който удари жена си, трябва да бъде арестуван за нанасяне на телесна повреда, дори ако въпросният мъж е законен съпруг на въпросната жена. Мади четеше понякога такива списания в козметичния салон, но се съмняваше, че жените, които ги пишат имат дори най-смътна представа, че съществуват места като тези острови. Всъщност Литъл Тол беше дал една писателка — Селена Сейнт Джордж — но тя пишеше най-вече за политика и от години не беше си идвала на острова, ако не се брои една единствена вечеря в деня на благодарността.

— Няма да ловя раци цял живот, Мади — каза ѝ Джек седмицата, преди да се оженят и тя му повярва. Една година преди това, когато той я беше поканил да излязат за първи път (тя беше казала „да“ още преди той да довърши фразата си и се беше изчервила цялата от това, че бе показала голото си нетърпение), той щеше да каже: „Няъ дъ лувя раци цел живот.“ Малка разлика..., но много съществена. Той бе тръгнал на вечерно училище три пъти седмично, вземаше стария ферибот „Айлънд Принсес“ на отиване и на връщане. Вечер се чувстваше пребит като куче, след като бяха теглили мрежите, но въпреки това отиваше, като почиваше само колкото да си вземе душ, за да отмие силната миризма на раци и на саламура и да глътне две тонизиращи хапчета „Но Доз“ заедно с горещото си кафе. След известно време, когато се убеди, че той е съвсем сериозен, Мади започна да му приготвя гореща супа за ферибота на връщане. Иначе той щеше да хапне само един противен хот-дог, от тези, дето ги продаваха на барчето в „Принсес“.

Тя си спомни агонията, която бе изпитала пред консервираните супи в магазина — имаше толкова много! Дали ще иска доматена? Някои хора не обичаха доматена супа. Всъщност много хора направо ненавиждаха доматена супа, Дори да е приготвена с мляко, вместо вода. Зеленчукова супа? Пуйка? Пилешка кремсупа? Безпомощните ѝ очи обхождаха наредените лавици повече от десет минути и тогава Шарлийн Нидо я попита дали не може да ѝ помогне — само че Шарлийн го каза така саркастично и Мади се досети, че тя ще каже утре на всичките си приятелки в училище и те ще се кикотят в женската тоалетна, знаейки точно какъв е проблемът — бедната

мишчица Мади Съливан, не може да реши едно толкова просто нещо, като каква супа да вземе. Как бе успяла да се реши да приеме предложението на Джак Пейс, бе чудо невиждано за всички тях...

Много хубаво се любеха — толкова хубаво, че понякога през деня, като си помислеше за него, коленете ѝ се подкосяваха и в стомаха ѝ се появяваше празнина, — но още по-хубаво беше, че той знаеше всичко и тя от ден на ден се доверяваше все повече и повече на неговите инстинкти, Така, че известно време всичко беше приказно, наистина.

Тогава Джак умря и нещата започнаха да стават много особени. И при това не само за Мади.

За всички.

Точно преди светът да потъне в този неразбираем кошмар, Мади откри, че е това, което майка ѝ винаги бе наричала „бремена“, кратка думичка, която приличаше на звука, с който човек преглъща хръчка (поне на Мади винаги ѝ звучеше така). По това време те с Джак вече се бяха преместили до семейство Пулсифър на Дженисолт Айлънд, който бе известен на жителите му както и на жителите на Литъл Тол, като Джени.

Когато пропусна втори мензис, тя изкара един тежък до агония спор със себе си и след четири безсънни нощи си запази час при доктор Макилуейн на сушата. Като си мислеше по-късно, добре че го направи. Ако бе изчакала да види дали ще пропусне и трети мензис, Джак нямаше да има дори един месец радост и тя щеше да остане без грижите и малките жестове, с които той я беше обсипал.

Като си помислеше сега, тази нерешителност ѝ изглеждаше направо смешна, но дълбоко в сърцето си знаеше, че отиването да направи теста, изискваше страхотна смелост. Щеше ѝ се да ѝ е лошо сутрин, за да бъде по-сигурна и жадуваше за това да се буди сутрин от това, че страхотно ѝ се гади. Тя си взе час, когато Джак бе на работа, но просто нямаше как човек да се промъкне до сушата с ферибота; виждаха те прекалено много хора от двата острова. Някой ще спомене на Джак, че оня ден е видял жена му на „Принцесата“ и тогава Джак ще иска да знае какво става точно и ако тя е допуснала грешка, тогава той ще я гледа така, сякаш е някоя гъска.

Но не беше грешка, очакваше дете (какво значение щеше да има онази дума, дете звучеше като че някой с мъка настинка си прочиства гърлото) и Джак Пейс имаше точно двадесет и седем дни да очаква първото си дете, преди огромната вълна да го подхване и да го изхвърли отвъд борда на „Дамата на моето сърце“, риболовната лодка, която бе наследил от чичо Майк. Джак умееше да плува и бе изскочил на повърхността като тапа, каза ѝ скръбно Дейв Имънс, но точно в този момент дошла още една тежка вълна, тласнала лодката право към него, и въпреки че Дейв не ѝ каза нищо повече, Мади бе родена и израснала на острова и знаеше: всъщност тя дори сякаш чуваше кухия звук, с който лодката с измамното име, се бе врязала в главата на съпруга ѝ, откъдето беше шурнала кръв, коса и кости и може би и онази част от мозъка му, която бе повтаряла името ѝ в мрака на нощта, когато той бе прониквал в нея.

Облечен в тежка винत्याга с качулка и подплатени панталони и ботуши, Джак Пейс бе потънал като камък. Бяха погребали празен ковчег в малкото гробище в северната част на остров Джени и Преподобният Джонсън (на островите Джени и Литъл Тол човек можеше да избира, когато се стигнеше до религия: човек можеше да бъде или методист, или ако това не му пасваше, можеше да бъде прегрешил методист) бе направил службата над празния ковчег така, както го бе правил над много други. Службата свърши и на двадесет и двегодишна възраст Мади се намери вдовица, с пълна утроба и никой, който да ѝ каже къде е колелото, да не говорим за това кога да му сложи едно рамо и колко силно да бута.

Отначало си беше помислила да се върне на Литъл Тол, да иде при майка си, докато дойде време да роди, но една година с Джак ѝ бе дала малко повече яснота върху нещата и тя знаеше, че майка ѝ се чувства много по изгубена — може би дори по-изгубена от самата нея и започна да се чуди дали ще е най-добре да се върне.

— Мади — повтаряше ѝ Джак (той беше мъртъв за света, но не беше мъртъв вътре в главата ѝ, в главата ѝ той бе толкова жив, колкото може да е жив един мъртвец... или поне тя си мислеше така по това време) — единственото нещо, за което някога можеш да вземеш решение е да не вземаш решения.

И майка ѝ беше същата. Те разговаряха по телефона и Мади се надяваше майка ѝ просто да ѝ каже да си иде вкъщи, но госпожа

Съливан не можеше да каже нищо на човек над десет години.

— Може би ще трябва да се прибереш тук — беше казала тя много внимателно и Мади не можеше да разбере дали това означава „Моля те, върни се вкъщи“ или пък означава: „Моля те, не приемай сериозно една покана, която е просто от немай-къде“. Тя прекара дълги, безсънни нощи опитвайки се да реши кое от двете е имала предвид майка ѝ, но стигна само дотам, че се обърка още повече.

Тогава започнаха онези особени неща и най-хубавото беше, че на Джени имаше само едно малко гробище (в повечето от гробовете имаше само празни ковчези — нещо, което в миналото ѝ бе изглеждало тъжно, сега се бе превърнало в благодат, направо благословия). На Литъл Тол имаше две, и двете доста големи, така че започна да изглежда доста по-безопасно да остане да изчака на Джени.

Щеше да изчака да види дали светът ще загине или ще просъществува.

Ако просъществува, тогава тя ще чака бебето да дойде.

И сега, след един живот на пасивно подчинение и смътни решения, които обикновено изчезваха като сънища, час-два след като станеше от леглото, тя започна да се *оправя*. Знаеше, че част от това е огромният шок, който се бе стоварил отгоре ѝ, като се започне със смъртта на съпруга ѝ и се свърши с последните новини, които сателитната антена на семейство Пулсифър успя да улови: един младеж с ужасено лице, когото бяха принудили да се яви като репортер на СиЕнЕн, каза, че Президентът на Съединените щати, Първата дама, Държавният секретар, почетният сенатор на Орегон, Емирът на Кувейт, са били изядени живи от зомбита в Източната зала на Белия Дом.

— Бих искал да повторя това — бе казал случайният репортер, а възпалените пъпки на акнето му стърчаха по брадата и челото му като тичинки на някакво растение, устата и бузите му бяха започнали да треперят, ръцете му се тресяха. — Искам да повторя още веднъж, че хайка трупове току-що се нахвърлиха върху президента и съпругата му и други политически фигури, които се бяха събрали в Белия Дом за да ядат съомга и черешов сладкиш. — Тогава момчето започна да се киска като побъркано и да крещи с цяло гърло: — Юпиийий! Джаааф-джаф! — Накрая той се шмугна някъде извън кадъра, оставяйки бюрото на

СиЕнЕн без човек, за първи път откакто Мади се помнеше. Тя и семейство Пулсифър останаха смълчани и сащисани, когато новинарското бюро изчезна от екрана и се появи реклама на плочите на Бокскар Уили — те не могат да се купят по магазините, човек може да получи тази удивителна колекция само ако набере телефонен номер 800, който периодически се появява на екрана. Една от цветните боички на малката Шайен Пулсифър беше в края на масичката до стола, на който седеше Мади и по някаква необяснима причина тя я взе и записа номера на листче хартия, преди госпожа Пулсифър да изключи телевизора, без дума да продума.

Мади им каза лека нощ и им благодари за това, че гледаха заедно телевизия и за сока, с който я бяха почерпили.

— Сигурна ли си, че си добре, скъпа Мади? — попита Канди Пулсифър за пети път тази вечер и Мади каза, че е добре за пети път тази вечер, че се „оправя“ и Канди каза, че е сигурна, че е така, но винаги, когато поиска, може да се чувства добре дошла горе в стаята, която беше на Брайън. Мади прегърна Канди, целуна я по бузата, отклони поканата по най-възпитания начин, който можа да измисли и накрая я пуснаха да си иде. Измина ветровития километър до къщата си и вече беше влязла в кухнята, когато си даде сметка, че малкото листче хартия, на което беше надраскала телефонен номер 800, продължава да е у нея. Набра го, но никой не се обади. Нямаше и записан глас, който да обясни че в момента всички линии са заети, или пък че телефонният пост с такъв номер е закрит; нямаше го подобният на сирена звук, който показваше, че линиите се преплитат; нямаше пиукания, миукания, траквания и щраквания. Пълна тишина. Тогава Мади разбра със сигурност, че краят или е дошъл или приближава. Когато човек не може да набере телефон 800, за да си поръча плочите на Бокскар Уили, които не се продават по магазините, когато за първи път, откакто се помни не се чува никакъв звук, никаква телефонистка, тогава единственото възможно обяснение е, че идва краят на света.

Тя попипа закръгления си корем и изправена до телефона на стената в кухнята за първи път изрече гласно, без да осъзнава, че го е казала: „Ще трябва да родя вкъщи. Но няма проблеми, стига ти да си ми готовичко, бебче. Трябва добре да запомниш, че просто няма друг начин. Трябва да се родиш вкъщи.“

Зачака да изпита страх, но нищо такова не се случи.

— Мога да се оправя много добре — каза тя и този път се чу как произнесе думите и собственият ѝ глас я успокои.

Бебе.

Когато дойде бебето, ще свърши самият край на света.

— Рая — каза тя и се усмихна. Усмивката ѝ беше мила, усмивка на мадона. Нямаше никакво значение колко разложени мъртъвци (може би сред тях и Бокскар Уили) се скитат по лицето на земята.

Тя ще има бебе, ще си го роди вкъщи и раят ще продължи да съществува като възможност.

Първите съобщения пристигнаха от едно австралийско селце, някъде край пустинята, населено място със забележителното име Фидъл Дий. Името на първия американски град, от който пристигнаха съобщения за ходещи мъртъвци, бе дори още по-лесно за запомняне — Тампър, Флорида.

Първата статия се появи в любимото издание на всички супермаркети „Инсайд Вю“.

МЪРТВИТЕ ВЪЗКРЪСВАТ В МАЛКО ГРАДЧЕ ВЪВ ФЛОРИДА! крещеше заглавието. Статията започваше с преразказ на филма „Нощта на живите мъртъвци“, който Мади не беше гледала, а по-надолу се споменаваше още един филм „Макумба Любов“ — който тя също не беше гледала. Статията бе придружена от три фотоса. Единият представляваше кадър от „Нощта на живите мъртъвци“ и показваше една групичка, която приличаше на бегълци от лудницата, застанали пред самотна ферма през нощта. Другият фотос беше от „Макумба Любов“ и показваше една блондинка, чиято горница на банския поддържаше гърди, по-едри от тикви рекордъорки. Блондинката бе вдигнала ръце и пищеше от ужас пред нещо, което приличаше на негър с маска. За третата снимка се твърдеше, че е направена в Тампър, Флорида. Беше размазана, едрозърнеста снимка на някаква личност с неопределим пол, застанала пред видео клуб. Статията описваше фигурата като „обвита с погребален саван“, но това можеше да е просто някой, наметнал мръсен чаршаф.

Не беше голяма работа. Миналата седмица **ДЕБЕЛАК ИЗНАСИЛВА МОМЧЕНЦЕ ОТ ЦЪРКОВНИЯ ХОР**, тази седмица — възкръсват мъртъвци, следващата седмица ще е джуджето — масов убиец.

Не беше голяма работа, докато те не започнаха да се появяват и на други места. Не беше голяма работа, докато не се появи първият филм в новините по кабелната телевизия („Може би ще решите да накарате децата си да напуснат стаята“ бяха уводните думи на Том Брокау, изречени със сериозен глас), където показваха полуразложени чудовища, с оголени кости под съсухрената кожа, жертви на автомобилни катастрофи, прикриващият грим нанесен в погребалните бюра, олющен така, че под него се виждат раздраните лица и смазаните черепи, жени, чиито коси са сплетени в кални кошери, в които се гърчат и пълзят червеи и бръмбари, лицата им ту пусти, ту изпълнени с някаква хитра, идиотска осведоменост. Не беше голяма работа, докато не се появиха първите ужасяващи снимки в броя на списание „Пийпъл“, запечатан в найлоново пликче и продаван с голяма оранжева лепенка с надпис „ДА НЕ СЕ ПРОДАВА НА МАЛОЛЕТНИ!“

Тогава стана голяма работа.

Когато човек видеше разлагащ се мъж, все още облечен в прогнилите останки на костюма от „Брук Брадърс“, с който е бил погребан, да се опитва да разкъса гърлото на пищяща жена в тенис фланелка с надпис СОБСТВЕНОСТ НА НЕФТЕНА КОМПАНИЯ ХЮСТЪН, тогава човек изведнъж си даваше сметка, че работата е наистина много голяма и много дебела.

Тогава започнаха обвиненията и дрънкането на шпаги за три седмици вниманието на целия свят бе отвлечено от съществата, които напускаха гробовете си като гротескни молци, които напускат заболелите си пашкули, към двете големи ядрени сили, които явно бяха на пътя на неизбежната конфронтация.

В Съединените щати няма зомбита, декларираха телевизионните говорители в комунистически Китай, това е измислена от тях лъжа, за да се прикрие непростимото престъпление да се използва химическо оръжие срещу Китайската Народна Република, още по-ужасна (и умишлена) версия на това, което се беше случило в Бопал, Индия. Ще последват репресии, ако мъртвите другари, който излизат от гробовете си не паднат истински мъртви в срок от десет дни. Всички американски дипломати бяха експулсирани от майката-родина и имаше няколко случая, при които американски туристи бяха бити до смърт.

Президентът (който сам не след дълго щеше да с превърне в Специалитет за Зомбита) отвърна по принципа „търкулнало се гърнето, намерило си похлупака“ (той самият бе заприличал на гърне, след като бе напълнял поне двадесет и пет килограма, след като го бяха избрали за втори мандат). Той каза на американския народ, че има неопровержими доказателства, че единствените ходещи мъртъвци в Китай са били пуснати нарочно и докато Главната Панда може да си стои с провиснало лице и дръпнати очи, твърдейки, че има над осем хиляди живи трупа, които ходят напред-назад и търсят крайния колективизъм, то ние имаме сигурни доказателства, че те не са повече от четиридесет. Именно китайците са извършили акт — гнусен акт — използвали са химическо оръжие, възкресявайки лоялните американски граждани, които не проявяват интерес да консумират нещо друго освен други лоялни американски граждани, и ако тези американски граждани някои от които добри демократи — не си легнат обратно прилично мъртви през следващите пет дни, то от червен Китай ще остане само една огромна яма сгурия.

НОРАД беше ДЕФКОН-2, когато един британски астроном на име Хъмфри Дагболт забеляза сателита. Или космическия кораб. Или създаването. Или каквото там му беше името. Дагболт не беше дори професионален астроном, а аматьор, зяпащ звездите от западна Англия — нищо и никакъв човек, бихте могли да кажете, и въпреки това той почти сигурно спаси света от някакъв вид термоядрен обстрел, а може би дори направо от чиста атомна война. Като цяло, той свърши много добра работа за човек с шум на сърцето и тежък псориазис.

Изглежда отначало двете настръхнали една срещу друга политически сили не искаха да повярват на откритието на Дагболт, въпреки че Кралската Обсерватория в Лондон се бе произнесла положително по автентичността на неговите снимки и данни. Накрая обаче ракетните установки бяха затворени и телескопите по целия свят се насочиха, почти неохотно, към Звездния Червей.

Първият Американско-Китайски смесен космически полет за изследване на нежелания пришелец, бе изстрелян по-малко от три седмици след публикуването на първите снимки в „Гардиън“ и на борда се намираше любимият астроном на всички, независимо от шума в сърцето и всичко останало. Всъщност щеше да е голям проблем да не се допусне Дагболт да участва в този първи полет —

той бе станал световно известен герой, най-прочутият британец след Уинстън Чърчил. Когато един репортер го попита в деня преди полета дали се страхува, Дагболт се бе разсмял с приличния си на магарешки рев смях, беше потрирал огромния си нос и бе възкликнал: „Направо съм смръзнат, момчето ми! Абсолютно съм смръзнат!“

Както се оказа по-късно той е имал пълно право да е смръзнат.
Всички имаха право.

Счете се, че последните шестдесет секунди, предадени от борда на „Ксяопин/Труман“ са прекалено ужасни, за да бъдат излъчени от трите участващи правителства, така ме въобще не бе излъчено официално комюнике. Това нямаше значение, защото почти двадесет хиляди оператори бяха наблюдавали полета и изглежда почти деветнадесет хиляди от тях бяха пуснали записи от момента, в който екипажът беше — ами, имаше ли наистина по-подходяща дума? — нападнат.

Китайски глас: Червеи! Изглежда, че това е масивна топка...

Американски глас: Боже! Внимавайте! Идват към нас!

Дагболт: Има някакъв външен натиск! Прозорецът на десния борд...

Глас на китайски: Пробив! Пробив! Към скафандрите, приятели!

(Неразбираема глъчка)

Гласът на американеца: ...и сякаш се опитва да прегризе всичко и да нахлуе вътре...

Глас на китаяка (Чинг-Линг Сунг): О, спрете, спрете очите...
(*Чува се експлозия.*)

Дагболт: Появи се експлозивна декомпресия. Виждам трима... във, четирима... мъртви, и ето ги червеите... навсякъде има червеи...

Глас на американец: Маска! Маска! Маска!

(Пищи)

Глас на китаец: Къде е мама? О, Боже, къде е мама?

(Письци. Звуци, напомнящи беззъб дядо, който сърба картофено пюре.)

Дагболт: Кабината е пълна с червеи — във всеки случай поне нещо, което прилича на червеи — искам да кажа, че те истина се червеи, които явно са се измъкнали от основния ни сателит — това,

дето го взехме за сателит, — което означава, че кабината е пълна с носещи се наоколо части от тела. Явно тези космически червеи отделят някаква киселина...

(В този момент се включват бустерните ракети; с продължителност 7,2 секунди. Това може да е бил опит да се избегне или може би да се налети право към основния обект. И в двата случая маневрата не е била успешна. Може би самите бласт-камери са били задръстени с червеи и капитан Ли Янг — или който беше дежурен тогава — беше убеден, че резервоарите с гориво са избухнали веднага като резултат от задръстването. Оттук и изключването на всички системи.)

Глас на американец: О, Боже Господи, те са в главата ми, мамка им, ядат ми мозъ...

(Жужене от статичното електричество.)

Дагболт: Убеден съм, че здравият разум изисква стратегическо оттегляне към складовите помещения; останалите от екипажа са мъртви. В това няма съмнение. Жалко. Смел екип. Дори американецът, който все си бъркаше в носа. От друга страна обаче не мисля...

(Жужене от статично електричество.)

Дагболт: ...мъртви в крайна сметка, защото Шинг-Линг Сунг — или по-точно отрязаната глава на Шинг-Линг Сунг, трябва така да се каже — току-що прелетя край мен и очите ѝ бяха отворени и мигаха. Изглежда тя ме позна и...

(Статично електричество.)

Дагболт: ...ви задържам...

(Експлозия. Статично електричество.)

Дагболт: ...около мен. Повтарям, навсякъде около мен. Гърчещи се неща. Те... казвам ви, знае ли някой дали...

(Дагболт крещи и псува, след това просто крещи. Пак се чуват звуците на беззъбия старец.)

(Край на връзката.)

„Ксяопин/Труман“ експлодира три секунди по-късно.

Изтръгването от рунтавата топка, наречена галено „Звезди червей“ бе наблюдавано от повече от триста телескопа на земята, по време на краткия и доста тъжен инцидент, когато започна последната връзка, продължила шестдесет и една секунди, космическият кораб бе

скрит от нещо, което наистина приличаше на червеи. В края на последната връзка самият кораб вече не се виждаше — само гърчеща се маса от някакви неща, които бяха полепнали по него. Няколко секунди след последната експлозия един метеорологичен сателит направи една единствена снимка на носещи се в космоса останки, някои от които със сигурност бяха части от червеите. Сред тях бе съвсем лесно да се различи един отрязан човешки крак, обут в китайски скафандър.

И по някакъв начин това дори нямаше значение. Учените и политиците знаеха много добре къде е разположен Звездният Червей — над разширяващата се дупка в озоновия слой на Земята. Оттам той излъчваше нещо, което определено не беше цветя и рози.

След това дойдоха ракетите. Звездният червей лесно се отдръпваше от пътя им и след това се връщаше на своето място над дупката.

По сателитната телевизия на Пулсифър се показваха все повече и повече възкръснали мъртъвци, но сега вече бе настъпила коренна промяна. Докато в началото зомбитата се нахвърляха само върху живите същества, които се доближат до тях, то през следващите седмици, преди хай тек телевизорът „Сони“ на семейство Пулсифър да започне да показва само широки ивици снежинки, мъртъвците започнаха да се опитват да се доближат до живите хора.

По всичко личеше, че им харесва това, което си похапваха.

Последният опит да бъде унищожено нещото, бе направен от Съединените Щати. Президентът одобри да се направи опит „Звездният Червей“ да бъде унищожен с изведени в орбита ядрени глави, като юначно загърби всички свой предварителни изявления, че Америка никога не е поставяла атомно оръжие в орбита и никога няма да го направи. Всички останали също ги забравиха. Може би просто бяха заети да се молят мисията да успее.

Идеята беше добра, но за съжаление неприложима. Нито една ядрена ракета не бе изстреляна от орбита. Двадесет и четири неуспешни опита.

Толкова по въпроса за модерните технологии.

И след всички тези сътресения на небето и на земята, не трябва да се пропусне всичко, което се случи на малкото гробище тук, на

Джени. Но и това не беше от голямо значение за Мади, защото, в крайна сметка, тя не беше там. Сега, когато приближаваше края на цивилизацията и островът бе откъснат от останалия свят — за щастие откъснат, според жителите му — на него бяха започнали да се връщат старите порядки с една невероятна, но неоспорима сила. Дотогава всички знаеха какво ще им случи, въпросът бе кога. Това бе важното, както и да са готови, когато дойде моментът.

Жените не вземаха участие.

Естествено Боб Дагет направи графика за караулене. Това си беше съвсем в реда на нещата, след като Боб от хиляда години бе избран за старейшина на Джени. Един ден след смъртта на президента (въобщо не бе спомената мисълта, че той и първата дама бродят безумно из улиците на Вашингтон, окръг Колумбия, и гризат човешки крака и ръце, така както хората гризат пилешки бутчета на пикник; тази мисъл бе малко трудна за преглъщане, нищо, че проклетото копеле и русокосата му жена бяха демократи), Боб Дагет свика първото чисто мъжко Общо събрание на Джени от времето преди гражданската война. Мади не присъства, но чу за него. Дейв Имънс ѝ разказа всичко, което я интересуваше.

— Вие всички знаете как стоят нещата — казал Боб. Бил толкова жълт, сякаш имал жълтеница и хората си спомнили, че освен дъщеря му, дете още живее на острова, той има още три дъщери. Другите три живеели другаде... което означава, че са живеели на сушата.

Да го вземат мътните, ако става въпрос, те всички имаха роднини на сушата.

— Тук, на Джени има едно гробище — продължил Боб — и нищо не се е случило още, но това не значи, че нищо няма да се случи. На много места нищо не се е случило още... но, изглежда, че като се отприщи, нищото се превръща в нещо дяволски бързо.

Последвало одобрителното мърморене на мъжете, събрани във физкултурния салон на училището, който беше единственото място, което можеше да ги побере. Били се събрали около седемдесет души и възрастта им варираше от Джони Крейн, който току-що бе навършил осемнадесет, до пра-чичото на Боб — Франк, който бе прехвърлил осемдесетте, имаше стъклено око и дъвчещ тютюн. Естествено, че във физкултурния салон нямало плювалник, така че Франк Дагет си бил

донесъл празно бурканче от майонеза, за да плюе в него. В този момент направил точно така.

— Не го увъртай толкова отдалече, Боби — казал той. — Не се кандидатираш за служба, така че не ни губи времето.

Пак последвало одобрително мърморене и Боб Дагет се изчервил. Чичо му все успяваше да го изкара некадърен глупак и ако имаше нещо, което той мразеше повече от това да го изкарат некадърен глупак, то беше да го наричат Боби. Той бе едър собственик, за Бога! И издържаше стария пръдльо — купуваше му проклетата кльопачка!

Но той не можеше да каже тези неща; очите на стария Франк бяха като късчета кремък.

— Добре — казал късо Боб. — Ето за какво става въпрос Трябват ни дванадесет мъже за пазачи. След малко ще поставя караул. Смяна на четири часа.

— Мога да изтрая караул много повече от четири часа — извикал Мат Арсено и Дейви каза на Мади, че след събранието Боб казал, че такива търтеи, дето смучат социални осигуровки като Мат, никога не биха посмели да проговорят на такова събрание, ако старецът не бе го нарекъл Боби пред жителите на острова, сякаш беше дете, а не мъж, на който му остават три месеца, за да направи петдесет.

— Мож и да можиш, мож и да не можиш — казал Боб, но имаме достатъчно свежи сили и никой не трябва да заспива на поста си.

— Аз няма да...

— Не казах, че ти — каза Боб, но начинът, по който спрял погледа си на Мат подсказал, че може да има предвид и него. — Това не е игра. Сядай и мълчи.

Мат Арсено отворил уста да каже още нещо, огледал другите мъже — включая стария Франк Дагер — и благоразумно замълчал.

— Ако някой има пушка, да я донесе, когато дойде неговият ред — продължил Боб. Той се чувствал малко по-добре, сега, когато Арсено бил повече или по-малко на мястото си. — Освен ако не е двадесет и втори калибър, това е ясно. Ако това е най-голямото, което имате, по-добре елате да получите оръжие оттук.

— Не знаех, че в училището има оръжие подръка — казал Пол Партридж и в залата избухнал смях.

— В момента няма, но ще има — казал Боб — защото всеки от вас, който има пушка, по-голям калибър от 22, ще я донесе тук. — Той

се обърнал към Джон Уърли, директора на училището. — Ще имаш ли нещо против, ако ги държим в твоя кабинет, Джон?

Уърли кимнал. До него Преподобният Джонсън триел разсеяно ръце.

— Мамка му — казал Орин Кемпбел. — В къщи имам жена и две деца. Трябва ли да ги оставя без нищо, с което да се защитят, в случай че тайфа трупове реши да се отбие на един по-ранен банкет за Деня на благодарността, докато аз съм на пост?

— Ако си свършим работата на гробището, такова нещо няма да се случи — отвърнал каменно Боб. — Някои от вас имат пистолети. Те няма да ни трябват. Вижте кои жени могат да стрелят и кои не могат и им раздайте пистолетите. Ще ги съберем на групи.

— Тъкмо ще могат да си поиграят на пикник — изграчил старият Франк и Боб също се усмихнал. За Бога, звучало съвсем правдоподобно.

— Нощем ще трябва да разположим камиони на ключови места, така че да има достатъчно светлина. — Той погледнал към Съни Дотсън, който държеше Айлънд Амоко — единствената бензиностанция на Джени. Основният бизнес на Съни не беше да пълни коли и камиони — мамка му, на острова нямаше толкова пространство, че да кара човек, пък и бензинът беше десет цента по-евтин на сушата — а да пълни рибарските лодки и моторниците през лятото.

— Ти ще доставиш ли нафтата, Съни?

— Ще си получа ли парите?

— Ще си получиш сигурност за задника — казал Боб. — Когато нещата се нормализират — ако се нормализират въобще — предполагам, че ще си получиш това, което ти трябва.

Съни се огледал, видял само студени погледи и вдигнал рамене. Изглеждаше малко намусен, но всъщност бил повече объркан, така каза Дейви на Мади на следващия ден.

— Имам не повече от четиристотин галона гориво — казал той — повечето дизел.

— На острова има пет генератора — казал Бърт Дорфман (когато заговореше Бърт Дорфман всички слушаха, като единствен еврейин на острова той бе считан за същество едновременно романтично и страховито, нещо като оракул, който работи по съвместителство). — Те

всички работят с дизелово гориво. Ако е необходимо мога да инсталирам лампи.

Чул се шепот. Щом Бърт кажеше, че може да направи нещо, значи може. Той бе еврейин електротехник и на островите съществуваше мнението, без да бъде изказвано гласно, но достатъчно разпространено, че той е един от най-добрите.

— Ще го осветим това гробище като истинска сцена — казал Боб.

Анди Кингсбъри се изправил.

— Чух по телевизията, че човек може да застреля тези същества в главата и те могат да паднат, а могат и да не паднат.

— Имаме бензинови триони — казал Боб с каменно лице — и тези, които не паднат... ще вземем мерки да не стигнат далече.

С изключение на графика за караула, горе-долу това било всичко.

Минаха шест дни и нощи и часовете, разпръснати из малкото гробище на Джени бяха започнали да се чувстват малко глупаво („Не знам дали върша работа, или ми разкатават мамата“, бе казал Орин Камбъл една сутрин пред десетина мъже, които играеха покер на входа на гробището), когато това стана... и когато стана, стана много бързо.

Дейв каза на Мади, че чул звук като виене на вятър в комина в бурна нощ, когато надгробният камък, отбелязващ последния дом на сина на семейство Фурние — Майкъл, който бе умрял от левкемия на седемнадесет години (много беше тежко, като се има предвид, че той им беше единствено дете, а те бяха толкова мили хора), паднал напред. Само след миг, една разкапваща се ръка с плесенясал пръстен от Академията Ярмът на пръста, се подаде от земята, провирайки се през жилавата трева. Средният пръст се откъснал, докато ръката се подавала нагоре.

Земята се надигнала като (като корема на бременна жена, която се готви да се освободи от товара си, щеше да каже Дейв, но се спря овреме) голяма вълна в затворено заливче и тогава се изправило самото момче, само дете човек не можел да го познае след близо две години, прекарани в земята. Дървени трески стърчали от това, което било останало от лицето му, каза Дейви и парчета лъскав син плат, заплетени в гелпите на косата му.

— Това беше от облицовката на ковчега — каза ѝ Дейви и погледна към неспокойните си ръце. — Да не се казвам Дейви, ако не беше от нея. — Той замълча, после добави: — Слава Богу, че бащата на Майк не беше на смяна.

Мади бе кимнала.

Мъжете от караула, изплашени и отвратени до смърт откриха огън срещу бившия шампион по шах в гимназията и втори човек в отбора по бейзбол и го направиха на парчета. Други изстрели в дивата паника, отнесоха парченца от мраморния надгробен камък и си беше чист късмет, че въоръжените мъже бяха разположени в рехавя група, когато започна веселбата; ако бяха разделени на две крила както бе предложил в началото Боб Дагет, те най-вероятно щяха да се изпозастрелят едни други. Но за щастие нито един от жителите на острова не беше пострадал, въпреки че Бъд Мийчъм откри една доста съмнителна дупка на ръкава си на следващия ден.

— Мож да'й билу просто трън от къпина — каза той. — Има страшно многу от тях в оня край на острова. — Никой не оспори думите му, но прогорените краища около дупката накараха жена му да мисли, че дупката е била пробита от трън с доста голям калибър.

Момчето на Фурние паднало назад, по-голямата част от него останала неподвижна, докато други части продължили да се гърчат... но в този момент цялото гробище започнало да се надига, сякаш от земетресение, което ставало само тук и никъде другаде.

Това бе станало само час преди да се мръкне. Бърт Дорфман бе свързал една сирена с акумулатора на трактор и Боб Дагет натисна копчето. След двадесет минути повечето от мъжете, които живееха на острова се бяха събрали на гробището. Слава Богу, защото някои от мъртъвците за малко да се измъкнат. Старият Франк Дагет, два часа преди инфаркта, който щеше да го отнесе точно когато възбудата бе започнала да утихва, организира новодошлите така, че те да не се изпозастрелят едни други и последните десет минути гробището на Джени приличаше на оживено стрелбище. В края на веселбата барутният дим бе толкова гъст, че някои от мъжете се задушаваша. Киселата миризма на повърнатото почти надделяваше над миризмата на барута... тя бе по-остра и някак по-трайна.

И въпреки всичко някои от тях продължаваха да се гърчат като змии с пречупени гръбнаци — най-вече по-пресните.

— Бърт, — каза Франк Дагет, — при теб ли са трионите?

— При мен са — каза Бърт и въздъхна сухо, а от устата му се разнесе проточено бучене, сякаш птица-жътвар си пробива дупка през кората на дърво. Той не можеше да откъсне очи от гърчещите се трупове, съборените надгробни камъни, зейналите ями, от които се бяха измъкнали мъртвите. — В камиона.

— Пълни ли, са с бензин? — по древния, оголял череп на Франк бяха изпъкнали сини вени.

— Ахъ — ръката на Бърт бе на устата му. — Извинявай.

— Можеш да си повърнеш и червата, ако щеш — каза рязко Франк — но през това време си размърдай задника и ги донеси. И ти... ти... ти... ти...

Последното „ти“ се отнасяше към правнука му Боб.

— Не мога, чичо Франк — каза Боб, на когото явно му се повдигаше. Той се огледа и видя петима-шестима от своите приятели и съседи, превити на тревата. Не бяха умрели, бяха припаднали. Повечето от тях бяха видели роднините си да се надигат от земята. Отсреща Бък Харнис, който лежеше до една трепетлика, бе участвал в престрелка, в която покойната му жена бе станала на парчета; той бе припаднал след като бе видял нейния разложен, прояден от червеи мозък да експлодира от задната част на главата ѝ и да се разплисква в ужасяващо сиво петно. — Не мога. Не мог...

Ръката на Франк, изкривена от артритата, но здрава като камък, изплющя през лицето му.

— Можеш и ще го направиш, мой човек — каза той.

Боб тръгна с останалите мъже.

Франк Дагет ги наблюдаваше неумолимо и разтриваше гърдния си кош, който бе започнал да изпраща остри пулсиращи спазми по лявата му ръка до лакътя. Той бе стар, но не бе оглупял и прекрасно знаеше какво представляват тези болки и какво означават.

— Той ми каза, че смятал да духне свещта и докато говореше се потупа по гърдите — продължи Дейв и сложи ръка върху набъбналия мускул на своята лява гърд, за да покаже как точно е било.

Мади кимна в знак, че разбира.

— Той ми каза: „Ако с мен стане нещо, преди тази каша да се е оправила, Дейви, вие с Бърт и Орин поемете нещата в свои ръце. Боби

е добро момче, но имам чувството, че е изгубил кураж, поне за известно време... пък нали знаете, когато един мъж изгуби кураж, той може и да не си го върне вече.“

Мади пак кимна и се замисли колко е благодарна — колко страшно е благодарна — че не е мъж.

— И тогава го направихме — каза Дейв. — Почистихме цялата бъркотия.

Мади кимна за трети път и вероятно бе издала някакъв звук, защото Дейв ѝ каза, че ще престане, ако тя не може да понесе повече; с удоволствие ще престане.

— Мога да понеса — каза тя тихо. — Нямах представа колко мога да понеса, Дейви. — Той я погледна въпросително, когато тя произнесе тези думи, но Мади бе извърнала очи така, че той да не види тайната в тях.

Дейв не знаеше тайната, защото никой на Джени не я знаеше. Мади искаше така да бъде и възнамеряваше да я запази за себе си. Имаше един период, когато, може би в тъмата на шока си, тя си бе внушавала, че се справя. След това се случи нещо, което я бе накарало да се справя. Четири дни преди островното гробище да повърне своите трупове, Мади бе изправена пред един прост избор — или да се справи или да умре.

Тя си седеше в дневната и си пийваше от боровинковото вино, което те с Джак бяха направили през август предната година — време, което сега ѝ се струваше невъзможно далечно — и правеше нещо толкова банално, направо да си умре човек от смях. Плетеше дребни нещица. Всъщност плетеше терлички. Но какво друго да прави? По всичко личеше, че никой няма намерение да пресече потока и да иде до бебешкия магазин в Универмага на Елсуърт от другата страна.

Нещо се блъсна в прозореца.

Сигурно е прилеп, помисли си тя вдигна очи. Въпреки това, иглите за плетене спряха в ръцете ѝ. Стори ѝ се, че нещо по-голямо се движи на подскоци във ветровития мрак. Пламъкът на газената лампа бе вдигнат високо и неговото отражение трепкаше в стъклата, така че не беше много сигурна. Тя посегна, за да намали пламъка и в този момент изтупването се чу отново. Стъклата потрепериха и тя чу как парченца изсъхнал маджун се отрониха на перваза.

Джак бе планирал да смени стъклата на прозорците тази есен, припомни си тя и тогава си помисли: *Може затова да се е върнал.* Това бе лудост, той бе на дъното на океана, но...

Тя продължи да седи, извила глава на една страна, плетката бе неподвижна в ръцете ѝ. Малко розово терличе. Вече бе направила комплект в синьо. Изведнъж ѝ се стори, че чува страшно много неща. Вятърът. Глухият тътен на прибоя в залива Крикет Ледж. Къщата, която скърцаше и пъшкаше, като старица, която се намества в леглото си. Тиктакането на часовника в антрето.

— Джак — попита тя тихата нощ, която бе престанала да е тиха. — Ти ли си, скъпи? — Тогава прозорецът на дневната се отвори рязко навътре и това, което връхлетя не беше точно Джак, а скелет, от който висяха няколко ивици разлагаща се плът.

Компасът продължаваше да е около врата му. Беше му поникнала брада от мъх.

Вятърът вдигна пердетата като облак над главата му, и в този момент той залитна напред и се просна по очи, след това се изправи на ръце и колене, и я погледна от кухите си очни ябълки, в които бяха полепнали рапани.

Той издаде някакви гъгнещи звуци. Устата му, останала без плът, се отвори и зъбите му затракаха. Беше гладен... но този път пилешката супа с фиде нямаше да свърши работа. Дори и тази, дето е в консерви.

Някаква сива маса висеше и се полюшваше зад тъмните дупки, с впити в тях рапани и тя си даде сметка, че това, което се вижда е остатъкът от мозъка на Джак. Тя продължи да седи като вкаменена, а той се изправи и тръгна към нея с протегнати пръсти, като по пътя си оставяше по килима черни, водораслови следи. Той миришеше на сол и морски дълбини. Ръцете му се протягаха напред. Зъбите му механично тракаха, събираха се и се раздалечаваха. Мади забеляза, че той е облечен с остатъците от ризата на червени и черни квадрати, която тя му бе купила миналата Коледа от Л. Л. Бийнс. Струваше майка си баща си, но той все повтаряше колко е топла и гледай само как бе изтраяла толкова много бе останало от нея, като се има предвид колко време бе изкарала под водата.

Студената паяжина от кости, която бе всичко, останало от пръстите му, докосна гърлото ѝ, преди бебето да ритне — за първи път

— и вцепенението от ужас, което тя бе сметнала за спокойствие, изчезна и тя заби иглите за плетене в окоето на нещото.

Издавайки гърлени, задавени звуци, които напомняха на всмукването на помпа, той залитна назад, вкопчен в иглите, докато недовършеното розово терличе висеше пред дупката, на мястото на носа му. Тя проследи с поглед един охлюв, който изпълзя от тази носна кухня и се прехвърли върху терличето, оставяйки след себе си лигава следа.

Джак се препъна в малката масичка, която тя бе купила на една разпродажба веднага, след като се бяха оженили — тя не можеше да реши какво да прави, беше направо в агония, докато Джак ѝ каза накрая, че или тя ще я купи за дневната, или той ще даде на водещия разпродажбата два пъти повече, отколкото искаха за проклетото нещо и ще го насече на подпалки с...

... С...

Той падна на земята и се чу сухо изпукване, с което неговото трескаво, крехко тяло се пречупи на две. Дясната ръка изтръгна иглата за плетене, по която бе полепна разлагаща се мозъчна тъкан от очната кухня и я захвърли встрани. Горната половина от тялото му запълзя към нея. Зъбите му упорито скърцаха.

Тя си помисли, че той се опитва да се усмихне и тогава бебето пак ритна и тя си спомни, колко необичайно уморено и вяло бе прозвучал той на разпродажбата у Мейбъл Ханръти в оня ден: „Купи я, Мадри, за Бога! Уморен съм! Искам да си ида вкъщи и да си хапна! Ако не решиш нещо, ще дам на тази дъртофела два пъти повече, от това, което иска и ще я насека на подпалки с моята...“

Студена, лепкава ръка стискаше глезена ѝ; клеясали зъби зинаха да я захаят. Да я убият и да убият бебето ѝ. Тя се изтръгна и му остави само пантофа си, който той сдъвка и след това го изплю.

Когато тя се върна през вратата, той пълзеше безумно из кухнята — поне горната половина на тялото му — а компасът му се влачеше по плочките. Когато чу, че тя се приближава, той вдигна глава и в тези черни очни ябълки сякаш се появи някакъв идиотски въпрос, преди тя да замахне с брадвата и със свистене да сцепи черепа му, така както той бе заплашил, че ще сцепи масичката.

Главата му падна на две части, мозъкът му се разплеска по плочките като развалена овесена каша, мозък, гъмжащ от голи охлюви

и лепкави морски червеи, мозък, вонящ като подул се бобък, който се е пръснал в лятната жега, на някоя ливада.

Ръцете му продължаваха да се блъскат и потракват по плочките в кухнята, а звукът напомняше бръмбари.

Тя сечеше... сечеше... сечеше.

Накрая вече нямаше никакво движение.

Остра болка я проряза през корема и за миг я обхвана ужасна паника: *Помятане ли е? Ще пометна ли?* Но болката премина и бебето пак ритна, този път по-силно отпреди.

Тя се върна в дневната, носейки брадвата, която сега миришеше на животинско шкембе.

Кой знае как краката му бяха успели да се задържат прави.

— Джак, толкова много те обичах — каза тя. — Но това не си ти. — Тя стовари брадвата, описвайки свистяща дъга и го разцепи точно през чатала, срязва килима и я заби дълбоко в дъбовия под.

Краката се разделиха, трепериха лудо почти пет минути и след това започнаха да утихват. Накрая дори пръстите престанаха да потръпват.

Тя го пренесе в зимника парче по парче, сложила ръкавиците, с които вадеше тавите от фурната, и опакова всяко парче с изолационните завивки, които Джак държеше в бараката с инструментите и които тя не бе изхвърлила — той, заедно с екипажа ги хвърляха над кошовете в студени дни, така че омарите да не замръзнат.

В един миг отсечената ръка се вкопчи в кръста ѝ. Тя замръзна и зачака, сърцето ѝ биеше като лудо, накрая ръката се отпусна. И това беше краят. Неговият край.

Под къщата имаше един неизползван резервоар, пълен с боклуци и дъждовна вода — Джак бе имал намерение да го напълни. Мади избута встрани тежката бетонна плоча, която го покриваше, така че сянката ѝ легна на пода като частично лунно затъмнение, след това хвърли вътре парчетата от него, слушайки плисъка. Когато всичко изчезна, тя с мъка върна тежката плоча на мястото ѝ.

— Почивай в мир — прошепна тя и един вътрешен глас ѝ прошепна в отговор, че съпругът ѝ почива мирно на парчета и в този момент тя заплака и плачът ѝ се превърна в истерични писъци и тя започна да дърпа косите си и да дере гърдите си, докато те потънаха в кръв и си помисли, *аз съм луда, така се чувства човек, когато е луд...*

Но преди да завърши мисълта си, тя изгуби съзнание и загубата на съзнание премина в дълбок сън и на следващата сутрин, тя се чувстваше добре. Но на никого нямаше да каже.

Никога.

— Мога да го понеса — повтори тя на Дейв Имънс и отхвърли спомена за иглата за плетена с розовото терличе на края, която стърчеше от омазаната с лепкави водорасли очна ябълка на нещото, което някога бе неин съпруг и съавтор на детето в утробата ѝ. — Наистина.

Така че той ѝ разказа, може би защото трябваше да го разкаже на някого, за да не полудее, но тушира най-ужасните моменти. Той ѝ каза, че нарязали с триони трупове, които определено отказвали да се върнат в царството на мъртвите, но не ѝ каза, че някои части продължили да се гърчат — китки, откъснати от ръцете, безумно гърчели пръсти, стъпала, откъснати от краката, които се забивали в нахапаната от куршуми земя на гробището, сякаш се опитвали да избягат — и че тези части са били залети с нефта и запалени. Нямаше нужда да разказват на Мади тази част — тя би видяла кладата от къщата си.

По-късно единствената пожарна кола на Дженисо Айлънд бе насочила маркуча си към затихващия пламък, въпреки че нямаше кой знае каква опасност огъня да се разпространи, защото силният източен вятър отвяваше искрите в посока към морето. Когато не бе останало нищо друго, освен воняща, подобна на восък буца (и в тази маса продължаваше да се виждат някакви движения, като потръпвания на уморен мускул) Мат Арсено запали стария си гъсеничен трактор Д-9 — над стоманеното острие и под протритата работна шапка лицето на Мат бе бяло като сирене — и зарови адската маса.

Луната изгряваше, когато Франк отведе Боб Дагет, Дейв Имънс и Кал Партридж встрани. Той се обърна към Дейв.

— Знаех си, че приближава и ето, че дойде — каза той.

— За какво говориш, чичо? — попита Боб.

— За сърцето ми — каза Франк. — На проклетата машинка ѝ изпадна пружината.

— Виж, чичо Франк...

— Остави чичо Франк туй, чичо Франк онуй — каза старецът. — Нямам време да те слушам да бръцоловиш врели-некипели. Видял съм половината ми приятели да си отиват по същия начин. Не е кой знае какво удоволствие, но можеше да е по-лошо, много по-добре е от камшика на рака.

— Но сега остава и тази, другата работа, трябва да помислим и за нея и това, което искам да кажа по този въпрос е, че когато ида долу, възнамерявам да си остана долу. Кол, пъхни си пушката в лявото ми ухо. Дейв, като си вдигна лявата ръка, сложи своята под мишницата ми. А, Боби, ти сложи своята точно до сърцето ми. Ще си кажа молитвата и като стигна до амин, вие тримата ще натиснете спусъците едновременно.

— Чичо Франк — успя да каже Боб. Той се олюляваше на петите си.

— Казах ти да не започваш — каза Франк. — И само посмей да ми припаднеш, треперлив пъзльо. И сега си премести селския задник по-насам.

Боб го направи.

Франк огледа тримата мъже, чиито лица бяха бели като лицето на Марк Арсено, докато минаваше с трактора си върху мъже и жени, които бе познавал от времето, когато бе дете в къси панталонки.

— И вие, момчета, да не прецакате работата — каза Франк. Той говореше и на тримата, но очите му явно имаха предвид пра-внука му. — Ако на някой от вас му дойде друг акъл, помнете, че аз бих направил същото за всеки от вас.

— Остави речите — каза Боб пресипнало. — Обичам те, чичо Франк.

— Ти не си като баща си, Боби Дагет, но и аз те обичам — каза Франк спокойно и след това, като извика от болка, той вдигна лявата си ръка над главата, като нюйоркчанин, който страшно много бърза да вземе такси, и започна последната си молитва. „Отче наш, който си на небето — Исусе Христе, как боли само! — да се свети името ти — ах, мамка му стара! — Да дойде царството ти както на небето така и... така и...“

Сега вдигнатата ръка на Франк бе започнала да маха диво. Дейв Имънс, забил пушката си в мишницата на стареца, наблюдаваше всичко внимателно като дървосекач, който наблюдава огромно дърво,

което сякаш се готви да направи пакост и да падне в погрешна посока. Всички мъже от острова ги наблюдаваха. На бледото лице на стареца бяха избили едри капки пот. Устните му се бяха отдръпнали от равните му, жълтеникаво-бели изкуствени зъби и Дейв бе успял да помирише в дъха му „Полиидент“.

— ... така и на земята! — успя да произнесе старецът. — Пази ни от изкушение иниспасиотгреховетенимамкамувовекивековАМИН!

И тримата стреляха и двамата — Кол Партридж и Боб Дагет припаднаха, но Франк не се опита да се изправи и да тръгне.

Франк бе решен да си стои мъртъв и така и стана.

И щом Дейв започна тази история, трябваше да я довърши, така че започна да се проклина, задето я бе започвал въобще. Прав беше в началото — това не бе история за пред бременна жена.

Но Мади го целуна и му каза, че според нея е постъпил чудесно и че Франк Дагет също е постъпил чудесно. Дейв си тръгна леко зашеметен, сякаш го бе целунала по бузата жена, която той не бе срещал дотогава.

В един определен смисъл това бе съвсем вярно. Тя го проследи с поглед как той се отпрати към черния път, който представляваше един от двата централни пътя на Джени и зави наляво. Той залиташе леко на лунната светлина, залиташе от умора, помисли си тя, но залиташе и от шока. Дълбоко в сърцето си тя го разбираше, разбираше ги всички. Много ѝ се бе искало да каже на Дейв, че го обича и да го целуне открито по устните, вместо само да докосне бузата му с устни, но от нещо такова той можеше да си извади погрешно заключение, въпреки че беше уморен до смърт, а тя бе бременна почти в петия месец.

Но тя настина го обичаше, обичаше ги всички, защото бяха минали през ада, за да направят това островче, четиридесет мили навътре в Тихия океан, безопасно за нея.

— Ще бъде раждане вкъщи — каза тя тихо, когато Дейв се скри зад тъмния силует на сателитната антена на семейство Пулсифър. Очите ѝ се вдигнаха към луната. — Ще бъде раждане вкъщи... и всичко ще мине добре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.